

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Για τις εφημερίδες λέγαμε και σκέφτηκα πόσους είχα ξεχάσει να αναφέρω. Αλλά πάλι πόσους ξέρω, έχουν περάσει τόσοι από τα μέσα ενημέρωσης, από τον δημοσιογραφικό στίβο της παροικίας. Όμως εγώ είπα για τους παλιούς και πολύχρονους. Αλλά δεν είναι από τους πολύχρονους στο στίβο ο Μυστακίδης κι ο Τσερδάνης; Κι αυτοί που δεν είναι κοντά μας πλέον, ο Μπάμπης Ράκης, ο Μεσσάρης, ο Χατζηναέσης στα αθλητικά, ο Λεώνης κι άλλοι που έγραψαν μια σημαντική σελίδα στην ιστορία της παροικίας; Αυτά είναι στα δικά σου καθήκοντα και ας αρνείσαι να καταθέσεις. Φίλε μου, είναι η ιστορία μας, η δική μας ιστορία κι είναι καθήκον να την καταγράψουμε.

Κι ήρθε ένας φίλος απ' τα παλιά, και με ρωτούσε κάτι χτεσινά για τις τραγωδίες που παίξαμε πριν 30-40 χρόνια, λεπτομέρειες γιατί κάτι ήθελε να γράψει. Και τηλεφώνησε της Μέλπως και ζήσαμε και οι τρεις κάποιες εποχές, κάτι ωραίες μνήμες. Κάναμε μια ωραία παρέα... τηλεφωνικώς ο Τσερδάνης, η Μέλπω κι εγώ.

Αυτό είναι που μας δένει όλους, οι κοινές αναμνήσεις, τα κοινά πεπραγμένα, η κοινή πορεία στη ζωή. Δεν ξέρεις πόσο το χάρηκα το απόγευμα με αυτή τη συντροφιά, αυτό το όμορφο ταξίδι στο χτες με τους συνταξιδιώτες του τότε.

Να σου πω κάτι που θυμήθηκα τώρα; Να πούμε και κανα ευτράπελο, βρε αδερφέ, όλο λιβάνια και κεριά! Παίξαμε την Αντιγόνη στα Ελιζαμπιθάν Θέατρα, το περίφημο θέατρο στο Νιούτάουν, το καμάρι της παλιάς εποχής. Ήταν το 1977, Μιμίκια Βαλαρή, Νανσυ Καρούανα, Στέλα Στεφανίδου, Χρόνης Μωραίτης, Διονύσης Μεσσάρης, Φώτος Σταύρου, Βαγγέλης Παπαδόπουλος, Σταύρος Οικονομίδης, όλοι διαλεγμένοι. Εγώ έπαιζα το μάντυ Τερεσία. Μου φέρανε που λες μια γενειάδα άσπρη μεταξένια απο εκείνες του Αι Βασίλη. Τώρα πως να βγω σαν Σάντα Κλώς; Γέλια, κακό στα παρασκήνια, πρόβλημα ο τυφλός ο μάντης.

Πιάνει η Ελενα, η γυναίκα του Φώτου Σταύρου μια περούκα για μαλλιά, την κόβει με το ψαλίδι, την έκανε γενειάδα και μου τη φόρεσε. Και

φοβόμουνα μη μου πέσει έτσι που ήτανε πιασμένη πρόχειρα στ' αυτιά. Ήταν όμως μια ωραία παράσταση κι είχαμε και Αυστραλούς στο κοινό. Τέτοιες περιπτώσεις τέτοια γεγονότα μένουν ωραίες μνήμες. Όπως μια άλλη φορά στο Χριστόφορο Κολόμβο, Ηγούμενος εγώ πάω να ανοίξω στον Κολόμβο και μου σβύνει ο λύχνος. Λέω να τον ανάψω, βγαίνω στα παρασκήνια, ήταν η Λάουρα από το Προξενείο, να μη μπορούμε να καρατηθούμε από τα γέλοια και δύο. Βγαίνω στη σκηνή, μου ξανασβύνει. Ε, δεν γινότανε να ξαναβγώ, τον σήκωνα και έκανα πως προσπαθούσα να δω, στο φως του λύχνου ποιος ήτανε ο ξένος. Κι είχα και το Σταύρο τον Οικονομίδη καλόγερο και ενθουσιασμένο από τα λόγια του Κολόμβου και τούλεγα κάθε τόσο, πάτερ Χουάν, πάτερ Χουάν επιτιμητικά, σαν να τούλεγα, μάζεψε τα μυαλά σου. Το Χριστόφορο Κολόμβο έπαιζε ο Φώτος Σταύρου, την Ιζαμπέλα η Μιμίκια Βαλαρή και τον αξιωματικό ο Γερασίμου, ένας νέος επαγγελματίας ηθοποιός που δεν έμεινε πολύ στην Αυστραλία. Τα ζήσαμε Γιώργο μου, τα ζήσαμε κι είναι ωραία όταν τα αναμασάμε. Σε κούρασα, έγινε φλουαρία; Έχεις ακούσει που λένε παλιμπαιδίζει; Ε, εντάξει το δέχομαι, πάντως ούτε υπερβάλλω, ούτε καυχιέμαι, έτσι με πήρε το ταξίδι με τους παλιούς φίλους, γηρατειά είναι αυτά τα συχωράνε.

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ Τ' ΑΨΥΧΑ

Το ότι μπρούνε τ' άψυχα να ζουν και να πεθαίνουν δεν τα φαντάστηκα ποτέ.

Και να,

οι πιο καλοί μου φίλοι έγιναν παρελθόν.

Τα δικά σου χαρίσματα τα γεμάτα ψυχή

και στοργή και ευγένεια...

Πώς έχασαν το φιλικό τους γέλιο!

Παρελθόν λοιπόν;

Μα υπήρχε τέτοια λέξη

στη δική μας γλώσσα;

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Μακάρι φίλε μου να γερνούν όλοι όπως εσύ, με υγεία, με διαύγεια πνεύματος και με θυμητικό που το ζηλεύω γιατί έχω αρχίσει και ξεχνώ. Είναι γεγονός και πολύ φυσικό να ξεχάσουμε κάποιους που πέρασαν από τον παροικιακό Τύπο και θα συμπληρώσω σήμερα, όπως τον Γιώργο Δημητριάδη, τον Οδυσσέα Πλατύρραχο, τον Δημήτρη Τζουμάκα, τη Τζόαν Μεσσάρη, ακόμη και τον Ανδρέα Παπαγεωργόπουλο που δούλεψε ένα φεγγάρι σε παροικιακή εφημερίδα πριν διοριστεί στο Γραφείο Τύπου, τη Φώφη Πασχαλίδου Τζέιμς που έγραφε μια δημοφιλή στήλη αλληλογραφίας με αναγνώστες με το ψευδώνυμο «Γαλάτεια». Με το θέατρο δεν ασχολήθηκα ενεργά, μόνο σαν θεατής το απόλαυσα, όμως πριν πολλά χρόνια έκανα ρεπορτάζ για τον «Κόσμο» παρακολουθώντας επί μήνες τις προετοιμασίες για το ανέβασμα θεατρικού έργου από το συγκρότημα τού αξέχαστου Πέτρου Πρίντζη, παρακολουθούσα τις πρόβες και έζησα τις αγωνίες, τις διαφωνίες και τα δάκρυα ακόμη όταν πλησίαζε η πρεμιέρα και δεν ένιωθαν ότι είναι έτοιμοι. Ημουν στο παρασκήνιο για να καταγράψω την ψυχική προετοιμασία των ηθοποιών πριν βγουν στη σκηνή το συναίσθημα, το τρακ, το ντύσιμο, το μακιγιάζ κλπ.

Δεν ξέρω αν οι θεατές γνωρίζουν πόσος κόπος χρειάζεται, πόσες ώρες ατέλειωτες μετά τις ώρες εργασίας τους, ακόμη και το μεγάλο κόστος για τους συντελεστές μιας

θεατρικής παράστασης και όλα αυτά για ένα χειροκρότημα, ένα μπράβο. Τα θεατρικά συγκροτήματα συνεχίζουν μια αρχαία ελληνική παράδοση στην άλλη άκρη της γης και το κάνουν με μεράκι, με ανιδιοτέλεια, με αφοσίωση και πρέπει να τους το αναγνωρίσουμε, για να παίρνουν κουράγιο να συνεχίσουν. Το Θέατρο είναι ακόμη ένας τρόπος να ελκύσουμε τα αυστραλογεννημένα μας στον ελληνικό πολιτισμό, αλλά και αποτελεσματικό εργαλείο για να διδαχτούν τη γλώσσα μας.

Αλλωστε, η συνέχεια της ομογένειας σαν ελληνικό κύτταρο στο σώμα της πολυεθνικής Αυστραλίας δεν θα εξασφαλιστεί από τα μεγάλα έργα, τα τούβλα και το τσιμέντο, αλλά από τον ελληνικό πολιτισμό που πρέπει να διαφυλάξουμε και να προωθήσουμε. Χωρίς τον ελληνικό πολιτισμό η ομογένεια θα χάσει την ταυτότητά της και τα μέλη της θα καταλήξουν αναπόφευκτα στη κοάνη της αφομοίωσης.

Γι' αυτό σαν άτομα και σαν οργανωμένη παροικία πρέπει να συμμετέχουμε, να ενθαρρύνουμε και να ενισχύουμε οικονομικά κάθε πολιτιστική προσπάθεια. Ειδικά οι οργανώσεις μας θα μπορούσαν κάθε χρόνο να κάνουν δωρεές σε φορείς που παράγουν πολιτιστικό έργο, είτε θεατρικά συγκροτήματα είναι, είτε Φεστιβάλ είναι, είτε εικαστικές εκθέσεις είναι κλπ. για να δικαιολογήσουν, τουλάχιστον, την ύπαρξή τους. Να υποστηρίξουν ηθικά και υλικά τους νέους μας λογοτέχνες, εικαστικούς, ηθοποιούς, χορευτές, εκπαιδευτικούς να παράγουν έργο ποιότητας, γιατί ξέρουμε ότι μπορούν και θα το κάνουν.

Είναι απαραίτητο να βρεθούν οι αντικαταστάτες μας, αυτοί που έχουν την όρεξη, τις γνώσεις και το όραμα να συνεχίσουν τη διδασκαλία τού πολιτισμού μας στις επόμενες γενιές μας και αυτό συμπεριλαμβάνει τον παροικιακό Τύπο. Εμείς οι «παλιοί» δώσαμε αυτά που μπορούσαμε και ήρθε η ώρα της ανανέωσης, που έχει αρχίσει τουλάχιστον στον «Κόσμο» με νέα στελέχη που έμμισθα ή άμισθα προετοιμάζουν την εφημερίδα τού αύριο και τους καμαρώνω για το πάθος τους και τη συνέπεια.